

Interesantă modalitate de începere a piesei de teatru într-un act scrisă de Matei Vișniec...Actorii (personajele, ca să fiu mai nuanțat) e

rau pe scenă și își vedeau deja de treburile lor. Un domn (să-i spunem „omul cu baston”) și o doamnă (să-i spunem „doamna cu pălărie”) se plictiseau de mama focului într-o sală de așteptare de oriunde sau de nicăieri, nu contează, rezultatul e același...), un violoncelist cânta fără vreun semn că ceva sau cineva l-ar putea opri vreodată.

Atmosfera spectacolului se înviiorează când intră în scenă al patrulea personaj (să-i spunem „omul cu valiza”). Personajele piesei lui Vișniec n-au nume, nu contează cum le cheamă, pentru că oricare dintre noi am putea fi într-o sală de așteptare, chiar dacă sala aceasta are dimensiunile Pământului.

Violoncelistul e cel care are ceva de făcut pe lumea asta. El exersează, nu-l interesează discuțiile stupide ale celor de lângă el. Ceilalți trei nu dau semne că ar avea, într-adevăr, ceva concret de făcut. În timpul spectacolului, „doamna cu pălărie”, „omul cu valiza” și „omul cu baston” încep să fie din ce în ce mai deranjați de muzica violoncelului. Caută diferite metode de a o întrerupe. Reușesc de câteva ori, dar „omul cu violoncelul” își reia de fiecare dată exercițiile la instrumentul său. Până la urmă, cei care nu fac nimic își ating scopul. Îl alungă pe violoncelist și reintră cu mare bucurie în lumea lor meschină. Rămâne însă o „urmă” de neșters: violoncelul. Simbolică această imagine. Pe câți îi interesează arta? Ce-ar fi muzica fără muzicieni? Ce-ar fi instrumentele muzicale fără cei care știu să le folosească? Niște obiecte inutile...

FOTO: Cronică de spectacol: „Și cu violoncelul ce facem?”

Scris de Horia Picu

Duminică, 24 Martie 2013 10:12 - Ultima actualizare Joi, 18 Aprilie 2013 14:32

Matei Vișniec trăiește și lucrează la Paris din 1987. Piesa de teatru „Și cu violoncelul ce facem ?” a scris-o în 1989, ca formă de protest împotriva regimului politic din țara noastră. Acum lucrează la Radio France International și este un autor tradus în douăzeci de limbi. Când a fost scrisă, piesa de teatru a fost un semnal de alarmă pentru artiștii care n-aveau loc în regimul comunist, unde conta doar producția din fabrici și uzine. Acum e altceva... Producția a dispărut, pentru că nu mai avem nici fabrici, nici uzine... Pe ariști îi acceptă mai ușor societatea, și asta este o schimbare în bine...

Cei trei actori „vorbăreți” de aseară, Elvira Rîmbu, Petre Panait, Șerban Borda, și violoncelistul Gheorghe Crișan au făcut tot ce s-a putut face ca să „prindă” spectatorii. Îi admir pentru asta, dar nu pot fi de acord cu prea mult „

a-ha-ha-ha” prezent în replicile lor...

Spectacolul e o formă de atenționare că în jurul nostru e prea multă...inactivitate. Cei inactivi nu pot trăi în același loc cu cei care știu ce vor de la viață și știu ce au de făcut.

Oare de ce sper că piesa de teatru pe care am văzut-o ne poate face să devenim mai înțelegători cu cei din jurul nostru și mai responsabili, mai exigenți față de propriile noastre persoane?

„Și cu violoncelul ce facem?” e o întrebare care se poate pune și așa: „Și cu arta ce facem?” Răspunsul, unicul răspuns, îl dau mereu pentru sigheteni Clubul Rotary și Clubul Rotaract!

AUTOR: Horia Picu

Foto: Dani Godja

Filmare, editare & montaj: Attila Csiszar

www.sighet-online.ro

FOTO: Cronică de spectacol: „Și cu violoncelul ce facem?”

Scris de Horia Picu

Duminică, 24 Martie 2013 10:12 - Ultima actualizare Joi, 18 Aprilie 2013 14:32
